

Nửa Thế Kỷ Trước

Thiệu-Tiết

50 năm về trước tất cả đều đổi thay cho tôi. Mỗi tháng của cái năm 1975 đó là mỗi một cuối cùng hoặc mỗi một đầu tiên. Giao-thừa của Tết tây năm 1975 là giao-thừa đầu tiên trên "xứ người". Lạ lùng thay tôi lại không nhớ tí ti gì về cái ngày này, mặc dù tôi biết rằng cái ngày này 50 năm trước phải là đặc biệt lắm. Bởi vì suốt những ngày từ sau ngày Noel cho tới vài ngày trong năm mới 1976 chị em tôi đã cùng chia sẻ với một người bạn quý mà tụi tôi mới quen mùa Hè đó.

Tôi vẫn nhớ như in buổi chiều sau ngày Noel, ba chị em tôi cùng với hai ông bà đỡ đầu ra phi trường Ithaca (tiểu bang New York) để đón người bạn quý này và cũng là người thầy dạy chúng tôi Anh văn trong trại tị nạn ở thành phố Ft. Smith thuộc tiểu bang Arkansas. Cái cảm xúc ngổn ngang nửa vui mừng, nửa hồi hộp vẫn còn in rõ trong ký ức. Tôi còn nhớ ý nghĩ quái gở của mình khi đứng chờ trong phòng đợi với 2 cô em và Ông Bà Kelsey, 2 người đỡ đầu tuyệt vời.

- Thiệt tình tui không nhớ nổi hình dáng ông này ra sao vì đã lâu quá [thực tình chỉ có 5 tháng 22 ngày từ khi tui chia tay] Tui vui lắm khi ông ấy đến thăm chị em tui, nhưng tui không nhớ tại sao ông ấy chị em khó vậy ta...

Tụi tôi nói với ông bà bảo trợ là ông thầy này cao lắm nên họ đưa mắt kiếm một ông cao như mấy ông chơi bóng rổ cao thước chín, hai thước. Hóa ra chỉ một ông cao bình thường một thước tám với bộ râu quai nón đỏ và nụ cười thân thiện. Sau khi chào hỏi ông bà Kelsey xong thì ông thầy quay qua chị em tôi. Vừa nhìn thấy nụ cười thân mật và ánh mắt tươi cười quen thuộc tôi nhận ra ngay ông thầy thân mến cũ. Người mà tôi vẫn chuyện trò đều đặn qua điện thoại sau khi chia tay.

Tôi không thể nào nhớ nổi chuyến đi về nhà ông bà Kelsey trên chiếc xe bus Volkswagen của họ, cũng như chuyến đi trở lại phi trường vài ngày sau đó. Mặc dù tôi biết chắc chuyến xe trở lại phải buồn lắm. Vì tôi nhớ sau cái vui mừng của lần gặp gỡ tại phi trường, mỗi ngày sau đó chỉ mang tới ngày chia tay gần hơn. Một tấm ảnh chụp ông thầy cùng ba cô học trò dưới cây thông Noel đầu tiên của chị em tôi là bằng chứng của nỗi u hoài canh cánh bên chị em tôi trong mùa lễ đầu tiên đó trên nước Mỹ. Tôi không biết tụi tôi buồn nhiều vậy cho đến khi tôi nghe Ông Campbell, một người bảo trợ quý mến khác, hỏi:

- Mấy cô nhỏ nhìn buồn quá.

Phải chi tôi hiểu được cách "lựa dĩ vãng" của trí nhớ tôi, bởi vì có nhiều chuyện tôi muốn nhớ lại mà không tài nào nhớ nổi. Chẳng hạn tôi ráng hết sức mà vẫn không nhớ nổi cái ngày trở lại phi trường, hoặc ông ấy ở chơi bao nhiêu ngày, hoặc mình làm những gì trong những ngày đó. May mắn thay tôi vẫn còn nhớ được tiếng gõ cửa của ông thầy những buổi sáng sớm sau một cuộc bộ từ nhà ông bà Kelsey đến căn apartment của chị em tôi (ông Gú Gò vừa cho biết là dài khoảng 3 kí-lô mét đường xe chạy). Và tôi vẫn còn nhớ nhìn ông ấy đi bộ về lại nhà ông bà Kelsey mỗi buổi chiều khi trời chạng vạng. Và tôi cũng nhớ những lần chuyện trò, chơi games trong căn phòng khách thân mật hoặc những buổi ăn vui vẻ trong căn phòng ăn ấm cúng của họ.

Cứ mỗi ngày qua đi là mỗi lần tôi hiểu rõ hơn chuyến viếng thăm đó không chỉ là một lần đi thăm ba cô học trò cô út không cha mẹ của kẻ di tản mà là hơn thế nữa. Lẽ ra thì tôi phải hiểu qua những cú điện thoại và những lá thư giữa tôi và ông thầy, nhưng ông thầy đồng thời cũng nói chuyện với hai em tôi và cũng viết thư cho hai em tôi nữa! Bây giờ nghĩ lại tôi hiểu rằng lần xa cách vĩnh viễn ngôi nhà đầu yêu đã làm tôi e ngại không dám nghĩ là sẽ có điều gì tốt đẹp có thể xảy ra cho tôi nữa nên, trong ngày giao-thừa của 50 năm về trước, mặc dù tôi không nhớ gì nhiều những sinh hoạt giữa chị em tôi và ông thầy nhưng tôi nhớ mình rất lo ngại không biết mối tình chớm nở này sẽ đi đến đâu.

Tôi vẫn nhớ những lần đi dạo – chỉ mình tôi và ông thầy, không cô em nào tháp tùng – trên những con đường hiền hòa của ngôi làng yêu dấu tên **Dryden** của tiểu bang New York. Tôi không nhớ tụi tôi đã nói những gì. Nhưng tôi nhớ lúc đó tôi biết rất rõ đây là lần đầu tiên trong đời tôi đi dạo trên đường với một người khác phái – nếu không kể đến Ba tôi, cậu chú tôi, và người anh họ! Tôi hiểu rõ đây là người yêu đầu tiên của tôi. Và không biết mình có sẽ phải khóc ho mối tình đầu và lấy câu thơ "*ình chỉ đẹp những khi còn dang dở*" làm an ủi?!

Vì tôi không coi bói để đoán vận số về tương lai (và tôi cũng giống Má tôi không thích coi bói) nên ngày đó tôi đâu ngờ rằng 50 cái giao-thừa sau tôi sẽ ngồi nhớ lại cái giao-thừa đầu tiên trên xứ lạ và đồng thời ăn mừng kỷ niệm ngày cưới thứ 48 với người yêu đầu! Đúng vậy, cái ông thầy ngày nào đã trở thành người yêu duy nhất. Và cảm tạ hồng ân của Chúa, ông thầy tên John đó vẫn đang cùng tôi dạo bước trên mọi nẻo đường của cuộc sống suốt 48 năm này.

Tôi không biết Chúa sẽ cho chúng tôi bao nhiêu đêm giao-thừa nữa, nhưng ở cái tuổi 70 hơn này mỗi ngày là một phần thưởng bonus. Tôi cảm tạ Chúa đã cho chúng tôi một phần thưởng to tát và nhất là một gia tài đồ sộ qua con cái và đám cháu nội ngoại.

"Tôn Vinh Chân Thần Từ Nguồn Phước Lớn Vô Biên." Quả là một ân sủng quá hậu hĩ để ngắm nghĩ vào ngày kỷ niệm 48 năm ngày cưới. Và cũng là một câu chuyện thật của "Tái Ông thất mã."

Thiệu-Tiết, 31-12-2025.